

aldrig havde kunnet tænke sig en Kamp om denne Sag, som om der altid kun havde været Tale om Forhandling, eventuelt om Forlig. Det er langt fra Tilfældet. Jeg staar her og har i min Haand nogle Ord, der faldt fra den nuværende højtærede Konseilspræsident, da han stod som Oppositionens Ordfører her i Tinget i Oktober 1904. Og han forudsatte Kamp, Kampen med Landstinget, altsaa Kampen med den privilegerede Valgret som en given og uundgaelig Ting, naar Venstre skulde være sit Program tro. Han sagde: Vi maa være klare over, at Forfatningskampen undgaa vi ikke i Længden, vi behøve ikke at ivre eller jage efter at komme ind i Forfatningskampen, den skal nok melde sig af sig selv. Det følte det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) den Gang som Oppositionens Ordfører, at var Venstre sit Program tro, kom Kampen. Det var det paa een Gang rolige og stolte gamle Bergske Ord: Vi søge ikke Kampen, men vi vige heller ikke tilbage for den. Her har man ved at modtage dette Valgretsforlig, som kommer fra det andet Ting, veget for Kampen i Stedet for at staa fast paa sit Program og føre det igennem til Sejr.

Da Valgretsforslaget for nogle Aar siden sendtes op fra dette Ting til det andet Ting, sendtes op i en Skikkelse, som vi Socialdemokrater billigede, udtaltes følgende af vort Partis Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 9ende Valgkreds (Hørdum), der desværre ved Sygdom er forhindret i at være til Stede i Dag, men som har bedt mig minde om de Ord, han sagde. Han udtalte: „Jeg ønsker Regeringen Styrke til at gennemføre dette Forslag.“ Han har bedt mig sige i Dag, at det Forslag, som nu foreligger, er ikke det, han den Gang tre Gange i Træk understregede ved at sige „dette Forslag“. Til dette Forslag ønskede Socialdemokratiets Ordfører Regeringen Styrke, men Regeringen har ikke vist Styrke til at gennemføre dette, d. v. s. det daværende Forslag. Regeringen har været svag, saaledes at det Forslag, der nu foreligger, er et andet end det, som vort Parti ønskede Regeringen Styrke til at gennemføre, og hvortil Regeringen ogsaa ved gentagne Lejligheder, sidst i Efteraaret, gennem selve Konseilspræsidentens Mund anmodede om vor Støtte. Aar efter Aar har Venstre erklæret, at den lige og almindelige Valgret var det Princip, der ikke kunde svigtes. Der kunde forhandles paa mange Omraader, der maa forhandles, der maa tidt slaas af i det parlamentariske

Liv, overalt hvor det drejer sig om Detaljer og Smaating, men her, hvor det er det store Princip, Livsprincippet, den bærende Kraft i hele Demokratiets Kamp gennem Menneskealdre, her kunde der ikke slaas af, her vilde Venstre ikke svigte. Den højtærede Finansminister erklærede i sit Blad og senere paa Møde efter Møde, at kom det til en afgørende Kamp mellem Venstre og Socialdemokratiet — han forudsætter eventuelt en saadan Kamp, vi ere jo to socialt set stik modsatte Partier —, vilde vi finde Venstre, det regerende Venstre, paa den almindelige Valgrets Skanse. Han mente, at naar Venstre stod og blev staaende der, vilde det have Kraft til at føre Kampen mod os Socialdemokrater paa de sociale, de økonomiske Omraader, hvor Principperne ere saa forskellige. Jeg sagde en Gang til ham, at det var en mærkelig Udtalelse, for hvis han og hans Parti stode fast paa den almindelige Valgrets Skanse, vilde de ikke faa Kamp med os, men Støtte fra os, saa vilde Stillingen forme sig saaledes, at han og hans Parti og vi og vort Parti stode sammen paa denne Skanse mod dem, der stode og staa paa den privilegerede Valgrets Grund. Men nu have Finansministeren og hans Parti forladt den Skanse, nu holde de paa det Forslag, som foreligger i Dag, Forslaget om den privilegerede Valgret, for det kan jo hverken lange Taler eller mange Ord eller en kunstig opskruet, forceret aggressiv Tone overfor os dække eller skjule, at i det Forslag, som nu foreligger, er det ikke, saaledes som det ærede Medlem paa-stod, saaledes, at her har Kvinde og Mand, Tjenestepige og Husfrue, Tjenestekarl og Godsejer lige Valgret. Nej, efter dette Forslag have de netop forskellig, ulige Valgret, det er Stillingen. I dette Forslag er der privilegeret Valgret. Efter dette Forslag vejer en Godsejer, en enkelt Mand, i Kraft af sin Besiddelse mange, mange hundrede, ja, tusinde andre almindelige Vælgere op. Saaledes er det Forslag, de Herrer skulle til at give deres Stemme, det er en aldeles ubestridelig Kendsgerning. Efter dette Forslag hedder det ikke længer: „Lige Ret for Mand og Kvinde, høj og lav, Folk og Drot, kun ingen Sinde lige Ret for ondt og godt,“ som det hedder og har heddet saa mange Gange fra de Herrer Talerstole med Hostrups bekendte Ord. Her gælder det netop ulige Ret efter Besiddelse og Formue.

Forslagets Indhold er jo korteligt skildret, jeg antager, at der vil blive stillet Ændringsforslag, og jeg antager, at der